

hier met Karl Ludwig Schmidt „staunend Halt” maakten ⁹³⁾ en ook Barth protesteerde met alle klem tegen deze „volmacht” ⁹⁴⁾.

Hij mengde zich juist op dit punt in de discussie en werd gedrongen zich steeds meer in de practisch-politieke kwesties uit te spreken.

Eerst gaat zijn verzet nog niet tegen het nationaal-socialisme als zoodanig. Hij ziet eerst de vrijheid van het Evangelie nog niet bedreigd door den nationaal-socialistischen staat, maar slechts van binnen uit, vanuit de kerk zelf ⁹⁵⁾. Barth doelt hiermee op de Deutsche Christenen, die plots in de geschiedenis een nieuwe opdracht van den Heer beluisterden. Dáártegen gaat zijn verzet. Wel verklaart Barth geen nationaal-socialist te zijn, maar... „daarmee heeft de strijd, dien ik in deze geschriften voer, niets te maken” ⁹⁶⁾. Hij acht de erkenning „auch des neuen Staates als der von Gott der Kirche koordinierten Obrigkeit nach Römer 13” „selbstverständlich” ⁹⁷⁾. Zijn bezwaar gaat tegen deze „unerhörte Sinndeutung” der geschiedenis, tegen de invoering van een nieuw ken- en normprincipe ⁹⁸⁾ in de evangelische kerk en hij weigert naast de Schrift de gebeurtenissen van 1933 als zoodanig te aanvaarden. Hij verwerpt de praerequisita van de nieuwe scheppings-analogie: „Die Gemeinschaft der zur Kirche Gehörigen wird nicht durch das Blut und also auch durch die Rasse, sondern durch den H. Geist und durch die Taufe bestimmt. Wenn die deutsche evangelische Kirche die Judenchristen ausschlieszen oder als Christen zweiter Klasse behandeln würde, würde sie aufgehört haben, Christliche Kirche zu sein” ⁹⁹⁾. In dit verband is ook zijn protest tegen een autonome zingeving der geschiedenis in zijn briefwisseling met Kittel te verstaan en eveneens zijn afwijzing van de z.g.n. Hollandsche parool: „Er staat geschreven” en „Er is geschied” ¹⁰⁰⁾. Daarbij gaat het kennelijk niet maar om een protest tegen een névenstelling van twee kenbronnen, maar om een afwijzing van elk bezien en duiden van de geschiedenis door de kerk. In zijn antwoord aan Erwin Reisner zegt Barth: „Mich interes-

⁹³⁾ K. L. SCHMIDT, *Zum theol. Briefwechsel zwischen K. Barth und G. Kittel*, „Theol. Blätt.” 1934, pag. 330.

⁹⁴⁾ Vgl. W. LÜTGERT, *Die theol. Krisis der Gegenwart und ihr geistes-geschichtlicher Ursprung*, 1936, pag. 33 vv.

⁹⁵⁾ K. BARTH, *Für die Freiheit des Evangeliums*, 1933, pag. 9. Vgl. I. A. DIEPENHORST, *Hist. crit. bijdrage tot de leer van den Christelijken staat*, 1943, pag. 316 vv.

⁹⁶⁾ K. BARTH, *Die Kirche Jesu Christi*, 1933, pag. 8.

⁹⁷⁾ K. BARTH, *Theologische Existenz heute*, 1933, pag. 11.

⁹⁸⁾ Idem, pag. 12.

⁹⁹⁾ Idem, pag. 24.

¹⁰⁰⁾ BARTH und KITTEL, *Ein theologischer Briefwechsel*, 1934; BARTH, *Grundfragen*, 1933, o. a. pag. 11: „Sie sagen uns nämlich so unzweideutig wie nur möglich: die Verkündigung des Evangeliums schöpft und musz schöpfen aus zwei verschiedenen Quellen. Die H. Schrift ist die eine, die andere aber ist — nun eben die „geschichtliche Stunde”, die gegenwärtige politische Lage, das Erlebnis der deutschen Revolution von 1933. Aus ihr soll die Kirche mit ihrem einen Auge mit demselben Ernst ablesen, was Gottes Wort is wie sie es mit dem anderen aus der Bibel abliest.”